

DAN PURIC

Acești români fantastici!

(Piesă de teatru în trei acte)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PURIC, DAN

Acești români fantastici / Dan Puric. - București :

Compania Dan Puric, 2018

ISBN 978-606-93718-5-5

821.135.1

Compania DAN PURIC
București, 2018

Cuprins

Cuvânt înainte, de Dan Puric	<u>pag.</u> 7
------------------------------------	------------------

Acești români fantastici!

Actul I - <i>Senatorul</i>	17
Actul II - <i>Tânăra generație</i>	55
Actul III - <i>Charlotte</i>	85

Reprezentarea în știri
fraudulos din imperiul grijilor de zi cu zi.

Îl vedem ascultând pe cineva la telefonul mobil, zâmbind aprobator, cu înțelegerea superioară a puterii politice, cronicizate pe un suflet resentimentar. Degajă din atitudinea lui o siguranță absolută, dată de o funcție înaltă, ce i-a răpit în mod alert ființa. Un soi de „nemurire”, asigurată de puterea pământescă. Dar iată că la celălalt capăt al firului, interlocutorul i-a spus ceva ce l-a iritat la culme. Și, ca atare, îl vedem explodând imprevizibil.

Senatorul: Alo!... Nu!... Nu!... Nu!... Eu am făcut două facultăți, Colegiul Național de Apărare, plus un doctorat, ca să mă-nvețe ăștia pe mine?... Noi suntem centrul puterii! Nu`vezi cum se învârt toți în jurul nostru ca niște sateliți?!... Ție ți-e frică să niște stele căzătoare?... Cine? Fiu-miu?... L-am trimis să studieze în străinătate, ca să nu ajungă ca noi, niște ratați... Da,

da, seamănă perfect cu tata când urla la nespălații ăia de țărani, care nu voiau să dea pământul... da mă, da... la colectivizare... cică pământ moștenit din străbuni... (urlă) Partidul e Dumnezeuul vostru!!! (râde) Ce repede a învățat tata rusește, exact ca ăștia micii americani asta de doi bani. (plânge) Cum am știut noi să ne adaptăm, altfel am fi fost niște oameni morți... (ascultă și după un moment de tăcere, își întrebă interlocutorul) Bă, tu mai ești viu? Să-ți spun un secret: noi n-o să fim niciodată în afara legii... Cine? (râde) Moartea? Dacă vine la mine în birou, o dau afară-n șuturi. Moartea e pentru proști. Noi suntem veșnici! Sunt veșnic!

(Senatorul își închide mobilul, mândru de tot ce a spus interlocutorului său, privind, de pe înălțimea acelei „veșnicii”, cu un zâmbet ușor disprețuitor, mulțimea din sală. Pe nesimțite, ușa capitonată a biroului

se deschide încet și, cu mișcări line, de felină, vedem silueta grațioasă a unei persoane de gen feminin cum se strecoară, ispititor, în spațiul acelei „veșnicii”, făcând-o, dintr-o dată, atât de vulnerabilă. Este secretara. A venit încercând să nu-l tulbure din propriile certitudini, ca să-l anunțe în șoaptă că cineva îl așteaptă de ceva timp și că nu mai are răbdare.)

Secretara: Este o problemă urgentă și am văzut că n-ați răspuns la telefon.

Senatorul: Ce urgență?

Secretara: Este cineva... un domn, care spune că vă știe din copilărie.

Senatorul: Din copilărie? (urlet) Eu n-am avut copilărie. Eu nu știu să mă joc! Fă-i vânt!... Stai!... Aaah!... Vezi ce mai e cu dosarul acela ... !

Secretara: Cel cu evaziunea?

Senatorul: Nu, celălalt!

Secretara: Cel nou?

Senatorul: Mhm...

Secretara: Cel cu acuzația de plagiat

Senatorul: Da! Vezi ce mai e cu el!

Secretara: Și dacă... domnul mă-n-treabă, ce să-i spun?

Senatorul: Să-i spui că din copilăria mea nu-l cunosc decât pe tata. Și că pe domnul senator îl găsește aici mereu. Că domnul senator e veșnic. (secretara se retrage încet, pe nesimțite, exact cum a venit, ca și cum ar fi fost o umbră a vieții ce a clătinat pentru o clipă echilibrul instabil al acelei „nemuriri”. Rămas singur, senatorul se uită în sală, la public, cu o privire - de data aceasta - profund disprețuitoare și, ridicând încet degetul, îi avertizează cu un calm de „tătuță” stalinist:) Sunt veșnic! (În partea dreaptă a scenei, între timp, lumina se aprinde și observăm stând pe scaun, liniștit, ca și cum ar fi acolo de o „veșnicie”,

un om care poartă pe față masca morții.

Senatorul se întoarce leneș, parcă atras de o energie stranie și, observându-l, izbucnește într-un râs molipsitor, considerând că cineva dintre colegi îi face o farsă. Și atunci i se adresează straniului personaj din față:) Ce mă, a venit Halloween-ul?!

O cascadă de râs urmează acestei interogații-constatări, ca apoi să vedem că senatorul rămâne nemișcat cu gura între-deschisă, ca și cum o forță nevăzută îl pietrifică. Personajul cu masca morții pe față își deschide calm o mică sacoșă din care scoate un casetofon vechi și o casetă demodată, pe care o scutură ca să se așeze banda. Odată apăsător butonul, auzim muzica, deja clasică, a lui Michael Jackson: „Thriller”. Urmează un moment de dans-pantomimă parodic, în care personajul respectiv reproduce coregrafia atât de cunoscută, dar asezonată cu momente

comice. Finalul ni-l arată pe personajul nostru cum cade de pe un zid imaginar și se lovește. Muzica se oprește. El își ridică masca de pe față și-l auzim văitându-se. (către public)

Moartea: Ah!... Doamne, ce m-am lovit!... Mamăă!... Ce mă doare! Cine m-a pus să sar zidul? Și să fac coregrafia asta învechită? Cine? AMBIȚIA! Ambiția ca să demonstrez că încă se mai poate! Doamne ce îmi mai bate inima, să-mi sară din piept nu alta!... Vârsta!... Vârsta nu iartă pe nimeni!... (Auzim vibrația unui telefon mobil, care este sesizată abia într-un târziu. Personajul nostru își caută febril mobilul și răspunde.) Alo, da!... Iartă-mă, nu l-am auzit pentru că era dat pe vibrație!... Da, stai că-l pun acum, ca data viitoare să sune cum trebuie!... Da!... Poftim?... A, nu-i nimic special!... Poftim?... De ce respir greu? Alerg să-mi câștig pâinea! Sunt la Titi în birou...

Care Titi? Titi, prietenul meu din copilărie!
 Trebuia să-l iau de atunci, când era bolnăvior, dar l-am lăsat să crească mare!...
 Și uite acum ce mare a crescut, e ditamai senatorul! Poftim? De ce-l iau acum? Păi a înnebunit! Se crede veșnic! Tipic pentruăștia ajunși la putere! Le ia Dumnezeu mințile! Ce are? Nimic special: un INFARCT clasic. Problema e că are și unul ATIPIC, de care, ca de obicei, mă voi ocupa eu!... Da, da! Pe tine te rog numai să-ntârzii echipa de medici!... Da, cei cu RESUSCITAREA!... Da, da, să nu se bage ei cu resuscitarea lor peste „resuscitarea“ mea!... Da, fiecare cu treaba lui!... Mulțumesc!... Rămân dator!... Te iubesc!

(Închide telefonul și scoate o batistă mare pe care este scris cuvântul LIFE (viață) și-și acoperă fața! Respiră încet pe sub ea ca și cum s-ar odihni.)

Moartea: Ce faci, Titi? Titișor! *(căt*

public) Nu mă mai cunoaște! Toți fac așa când ajung la putere! Hai atunci s-o luăm oficial! Domnule senator, eu am venit și dumneavoastră nici nu mă băgați în seamă!... Să știți că nici nu mă așteptam la „primirea“ aceasta, atât de RECE!...

...Domnule senator, ne știm din copilărie!... Mai țineți minte atunci când erați micuț... Doamne, ce drăgălaș erați!... Și ați fost bolnăvior, atât de bolnăvior încât v-am dat pentru o clipă COASA mea ca să vă jucați... Era să vă și tăiați cu ea!... Doamne, ce timpuri! *(ridicându-se brusc și lovind cu palma în biroul senatorului:)* Domnule senator, ne știm din COPILĂRIE!

(Trezit parcă dintr-un vis, senatorul buimăcit îl privește total derutat și, neștiind ce să creadă, răspunde cu o șoptă pierdută în care citim, deopotrivă, îngrijorarea, dar și un fel de încercare de a se lămuri.)

Senatorul: Ce?